

V síti času

Emma Elizabeth Conlon

Tento svět, ve kterém žiji, není takový, jaký se zdá být na první pohled. Už je to půl roku od toho dne, kdy jsem objevila starožitné hodinky, které mi změnily život. Jak už jistě tušíte, nejsou obyčejné, mají totiž schopnost vrátit svého držitele zpět v čase do okamžiku, do kterého si přeje. Hodinky už nepoužívám tak často jako dříve, protože opětovné vrácení se v čase je únavné.

V poslední době přemýšlím nad tím, kdo tu starožitnost nechal ležet na lavičce před mým domem. Proč by tam někdo takovou věc nechal? Jediné, co by naznačovalo nějakou informaci o původním majiteli, je jméno Ronoa Ch. Fabia vyryté do spodní strany hodinek. Když jsem se snažila zjistit něco o Fabiovi přes internet, nic jsem nenašla. Asi to zatím nechám plavat, stejně zase nestíhám do školy.

Dnes je 1. února 2030 a jako každé jiné pondělí jedu metrem na nejlepší střední v tomto velkoměstě. Bývalou školu jsem sice měla blíž k domu, ale se spolužáky jsem si moc nesesdla. Nová škola je mnohem lepší až na to, že musím nosit uniformu. Navíc se tam jede přes celé město, takže cesta na skatu nepřipadá v úvahu.

Zdá se, že už neprší. „Příští zastávka: Centrum-sever. Opakuji: Centrum-sever.“ Vida, už jsem skoro tam. Vystoupím, proběhnu podchodem, nadchodem a přes přechod. Pak už uvidím vchod do školní budovy. To mi celkem zabere asi čtvrt hodiny plus tři minuty do učebny. Teď je 7:38, takže bych mohla být na místě v 7:56. To mám času! Po cestě bych si mohla koupit kávu s sebou.

Vlak zprudka zabrzdil a kluk, který stál vedle mě, mi dupl na nohu. Podívám se na něj svým nejděsivějším pohledem, ale on se jen omluvně usmál a vyběhl ven ze dveří. Kam tak spěchá, že se ani pořádně neomluvil? Vždyť zvoní až za 17 minut. Měl na sobě uniformu mé školy, přes rameno černou tašku a kolem krku starý foťák. Tmavé vlasy mu padaly do šedomodrých očí a svojí výškou opravdu v davu vyčníval. Rozhodla jsem se jít za ním a zeptat se ho, jak se jmenuje, když už chodíme na stejnou školu. Najednou zahrnul za roh. Přidala jsem do kroku, ale jediné, co jsem viděla, byl záblesk světla. Zmizel stejně jako já, když se vracím v čase. Měla jsem pravdu, nejsem sama.

Dopolední vyučování proběhlo jako obvykle. První hodinu jsem akorát stihla a o přestávkách mi má nejlepší kamarádka Ellise sdělila spoustu nových drbů. Další hodiny uběhly poměrně rychle, protože kreslení do diáře se jen tak neomrzí. Když

konečně zazvonilo na obědovou pauzu, vzala jsem klíče a okamžitě zamířila do jídelny. Na obědě většinou sedím sama, protože Ellise na obědy nechodí. Mně to nevadí, alespoň mám chvíli pro sebe.

Po vystání dlouhé fronty zamířím ke svému oblíbenému místu u okna. U mého stolu ale už někdo sedí. Ten někdo je kluk z metra. Takové štěstí jsem už dlouho neměla.

„Ahoj! Můžu si přisednout?“ Překvapeně se na mě podíval, ale pak se usmál.

„Jasně. Jmenuji se Oliver, a ty?“

„Lara. Ty jsi tu nový? Nikdy dřív jsem tě tady ani v metru nepotkala.“ Kdyby to nebyl nováček, neseděl by na mém místě.

„Jo. Dneska jsem tady poprvé. Spolužáci vypadají fajn, ale ještě jsem se s nikým neseznámil.“ Musím si ověřit, jestli se opravdu vrátil v čase. Hlavně nenápadně...

„Jsem ráda, že se ti tu líbí. Víš, chtěla bych se tě na něco zeptat. Ty se taky dokážeš vracet v čase?“

S hrůzou v očích se mě zeptal: „Taky?“

„Ano. Myslela jsem si, že to dokážu pouze já, ale po tom, co jsem tě viděla zmizet v metru, si tím už nejsem moc jistá.“

Povzdechl si a vytáhl z tašky foťák. Nebo spíš takový starý fotoaparát. „Tohle jsem před rokem koupil v malém antikvariátu v nákupní čtvrti. Neměl jsem ponětí o tom, že kupuji malý stroj času. Ty máš taky foťák?“

Z kapsy u sukně vytáhnu své hodinky na řetízku. „Mým stroječkem času jsou tyhle hodinky. Našla jsem je zhruba před půl rokem na lavičce před mým domem. Jak vůbec ten foťák funguje?“

„Když něco vyfotím a tu fotku později spálím, vrátím se do okamžiku zachyceného na fotce. Pak se můžu stejným způsobem dostat zpět do přítomnosti. Přišel jsem na to úplnou náhodou, když mi omylem chytla fotka od svíčky na stole. A jak fungují ty hodinky?“

„Můžeš se vrátit do jakéhokoli momentu v čase, který jsi osobně prožil, ale nelze se pak vrátit do přítomnosti.“

Ten jeho foťák je mnohem lepší. „Nemyslím si, že jsme jediní, kteří tuto schopnost mají. Nechtěla bys se mnou pátrat po tom, kde se tyto prokleté starožitnosti vzaly?“

„Moc ráda! Tohle mě trápí už dlouho. Jediné, co by vypovídalo o minulém majiteli je tohle jméno vryté do spodní strany.“ Když si jméno přečetl, překvapeně se na

mě podíval a podal mi foťák. „Sem se podepsal taky.“ Ronoa Ch. Fabia bylo stejným úhledným písmem vyryté kolem objektivu.

„Tak a máme první stopu! Kde bys chtěl s pátráním začít?“ Oliver schoval foťák zpět do tašky a podíval se na hodiny.

„Za pět minut zvoní. Máš dnes po škole čas? Mohli bychom zajít do toho antikvariátu, podívat se po dalších stopách.“

„Jasně! Jenom počkej, dám ti na sebe číslo, tak mi pak zavolej.“ Podal mi mobil a já jsem rychle naťukala své číslo, rozloučila se a odběhla do třídy.

Ellise se divila, kde jsem celou půlhodinovou přestávku byla. Řekla jsem jí, že jsem se seznámila s Oliverem a ať na mě po škole nečeká. Samozřejmě jsem musela vynechat to, že se oba umíme vracet v čase, a to je ten jediný důvod, proč jdeme ven. Do konce vyučování mi s tím nedala pokoj a dělala si srandu, že se s někým znám sotva 30 minut a už mám rande.

Den se neuvěřitelně táhl, a když konečně zazvonilo, vyběhla jsem ze školy a hned vyhlížela Olivera. Najednou mi zazvonil mobil.

„Haló?“

„To jsem já, Oliver. Sejdeme se u stanice metra. Ještě potřebuji něco rychle zařídit.“ Než jsem vůbec stihla něco říct, tak mi to položil. Doufám, že tato drzost má aspoň dobrý důvod. Zamířila jsem k metru, kde jsem si ještě stihla koupit zelený čaj, než jsem uviděla vysokého kluka držícího obrovskou mapu.

„Olivere! Kde jsi byl?“

„Šel jsem pro mapu do trafiky. Nejsem si úplně jistý, jak se dostaneme do nákupní čtvrti Himitsu.“

„Ukaž, v Himitsu se vyznám. To víš, Ellise je trochu shopaholik.“ Na podrobné mapě jsem nejdřív fixou vyznačila cestu metrem a pak Oliver zvýraznil odbočku z hlavní třídy a nakonec i náš cíl.

„Proč jsi to nevyhledal mobilem?“ Tohle bylo trochu zbytečné, ne?

„Je to zvláštní, ale když jsem se to starožitnictví snažil najít mobilem, na mapách vůbec nebylo. Jako by neexistovalo.“ Tak tohle začíná být podezřelé.

Jeli jsme asi 20 minut metrem, naštěstí bez přestupů, a když jsme se probjovali davy lidí na nádraží, dostali jsme se do kouzelné čtvrti Himitsu. Neuvěřitelně vysoké mrakodrapy, obrovské a lehce nepřehledné křižovatky a vůně pouličního jídla. Z mého snění mě probudí zvuk foťáku. Podívám se na Olivera, který nadšeně zírání na nově pořízenou fotku.

„Můžu se kouknout?“

Na to jí hned schoval a se slovy: „To je jedno, moc se nepovedla,“ jsme vyrazili směr starožitnictví. Z rušné hlavní třídy jsme odbočili do postranní uličky a z ní jsme sešli do ještě menší a temnější uličky. Zastavili jsme u malého starého domku, který stál mezi samými mrakodrapy. Na ceduli bylo napsáno *Antique & Vintage* a v oknech se svítilo. Přivítala nás milá stařenka a zeptala se nás, jestli něco hledáme. Oliver jí hned odpověděl, že se chceme jenom podívat, a hned začal zkoumat nějaký starý porcelán.

„Nechci tady být celý den. Ty prohlídni regály tady vpředu a já se jdu kouknout na ty knihy vzadu.“ Oliver na mě kývl a přesunul se ke kukačkovým hodinám. Mám pocit, že bude zázrak, jestli tu něco najdeme. Prošla jsem už dvě plné knihovny, ale na nic zvláštního jsem nenarazila. Zbývá mi poslední skříňka s knihami. Oliver zatím taky nic nenašel, vypadá docela frustrovaně. Najednou si všimnu krabice knih ležící na zemi úplně vzadu obchodu. Knihy jsem z ní vytáhla a každou jsem prolistovala. Na dně zbyla poslední knížka, která neměla na obalu název ani jméno autora. Byla docela malá a tenká s pevnými černými deskami. Na první stránce jsem konečně našla název – *V síti času*. Knihou jsem prolistovala a zarazilo mě, že jsem nenašla název nakladatelství ani rok vydání. Má osm kapitol, které mají místo názvu náhodná čísla. To jsem ještě nikdy neviděla. Přečetla jsem první stránku, ale ničeho podivného jsem si nevšimla. Vypadá jako sbírka povídek nebo pohádek pro děti. Pro jistotu jsem nalistovala i na poslední stránku. Uprostřed ní bylo úhledným rukopisem napsáno:

Vidíš má drahá, jak čas plyne?

Slyšíš, jak hodiny tikají?

Až tě tato iluze mine,

magie se opět utají.

Ronoa Ch. Fabia je jméno mé,

v nejtemnějším tajemství se skrývá.

Nesplnitelné přání smrtelné,

jako prokletí zlé bývá.

Pokud půjdeš po mých stopách,

opatrná prosím buď.

Ztratíš-li se v pavučinách,

své činy poté sud.

To snad není možný! Ronoa napsal tuto knížku? Musíme ji koupit a zjistit z ní více.

„Olivere! Něco jsem našla!“ Jeho únava náhle zmizela a s nadšením si začal číst tu báseň.

„Fabia? To je ten stejný člověk, který je podepsán na foťáku i na hodinkách. Tohle je skvělý nález!“

Knížku jsme koupili a hned jsme vyrazili do nejbližší kavárny. Během dvou hodin strávených v kavárně jsme se snažili rozšifrovat alespoň část Fabiova díla. Kniha má osm kapitol a každá má místo názvu minimálně čtyřmístné číslo. Čísla jsou naprosto náhodná, takže budeme muset pátrat dál po jejich významu. Dále jsme stihli přečíst čtyři kapitoly, s tím že každá kapitola má zhruba deset stránek a jedna stránka má maximálně 30 řádků. Kniha má celkem 104 stran. Jednotlivé příběhy na sebe nijak nenavazují, ale všechny končí špatně. Jsou to povídky, ve kterých se vždy hlavní postavě splní přání, ale nakonec se zvrtné v prokletí. S Oliverem jsme se domluvili, že se budeme po škole scházet a knihu si budeme půjčovat, abychom tuto záhadu co nejrychleji rozluštili.

Od zakoupení knihy *V síti času* uběhl týden. Knížku jsem už třikrát přečetla, Oliver ji přečetl pětkrát. Na našem prvním srazu jsme dospěli k závěru, že každá kapitola se vztahuje k jinému kouzelnému předmětu. Sedmá kapitola popisuje příběh Amandy, nešťastné dívky, která si přeje změnit minulost. Její přání se splní, když potká tajemného mladíka, který jí dá kouzelné hodinky. Amanda změní svou minulost tak, jak si přála, a tak začne hodinky běžně používat. Jakmile jí ovšem její láska zlomí srdce, zjistí, že i když se v čase vrátila asi stokrát, nelze budoucnost změnit. Z toho je tak nešťastná, že svůj vlastní život ukončí. Usoudili jsme, že hodinky z příběhu jsou ty samé, které mám já. Ve čtvrté kapitole se objevuje prokletý fotoaparát, který byl opět darován tajemným mladíkem. Shodli jsme se, že se jedná o ten Oliverův foťák. Příběh pojednává o Felixovi, vysokoškolákovi, který se věnuje fotografii. Jeho přání je vrátit se do okamžiků, které vyfotí, a zažít je znovu. Sen se mu splní, ale má to jednu chybu. Vytištěnou fotku musí vždy, když se chce vracet, spálit, což ho velmi trápí. Rozhodne se fotku z kouzelného fotoaparátu zkopírovat, aby až originál zničí, mu zůstala aspoň kopie. Jakmile tak učiní, všechny fotky začnou hořet. Ateliér s Felixem uvnitř lehl popelem. Z Fabiových příběhů mi leze mráz po zádech, ale zároveň jsem odhodlaná této záhadě přijít na kloub.

Dnes se sejdu s Oliverem potřetí, tentokrát u mě doma. Jen co jsem dopsala úkol, zazvonil zvonek.

„Ahoj Laro! Objevil jsem další stopy.“

„To je skvělý, taky mám spoustu nápadů na rozšifrování těch čísel.“ Oliver vytáhl knihu a otevřel ji na poslední stránce.

„Všimla sis, že zadní deska je tlustší než ta přední?“

„Ne. Ani by mě to nenapadlo.“

„Myslím si, že je v ní něco schované, ale ještě jsem to nezkoumal. Chtěl jsem počkat na dnešek.“ Oliver vytáhl švýcarský nožik a opatrně zadní desku po stranách rozřízl. Opravdu v ní něco bylo. Mapa.

„Tak tohle jsem nečekala. Jsi génius!“ Šťastně se zazubil a začal mapu zkoumat. Je to velmi podrobná mapa našeho města. Když jsme ji rozložili, zabrala celý stůl. Na černobílou mapu někdo modrými tečkami a křížky vyznačil celkem šestnáct míst. Domluvili jsme se, že se na jednotlivá místa podíváme později. Zatím se budeme věnovat šifráům v knize.

„Takže názvy kapitol jsou 6215, 2284, 31194, 5217, 63162, 742910, 81512 a 10033. Dále jsem si vypsala, že rozmezí kapitol jsou strany 1–12, 13–26, 27–40, 41–52, 53–64, 65–77, 78–90 a 91–104. Moje teorie je, že když jednotlivá čísla rozdělíš na tři části, měly by určovat stranu, řádek a slovo. Slova pak utvoří větu a ta bude naší další stopou. Jenom doufám, že tohle zbytečně nekomplikuji.“

„Za zkoušku nic nedáš. Pojď to teda zkusit u první kapitoly.“ Oliver otevřel knížku na první straně.

„Takže když víme, že rozmezí kapitol je strana 1–12 a první číslo je 6, nalistuj stranu šest. Dále nám zbývá 215. Buď to může být 21. řádek a 5. slovo nebo 2. řádek a 15. slovo.“

„Druhý řádek má jen deset slov, takže zkusím 21. řádek a páté slovo, což je *Heslo*.“ Rychle jsem slovo zapsala a začala diktovat dále.

„Strana 22, řádek 8, čtvrté slovo.“

„*Pro*.“

„Strana 31, řádek 19, slovo 4.“

„*Navrácení*.“

Když jsme zapsali předposlední slovo, začalo všechno zapadat. „*Heslo pro navrácení předmětů na své místo*. Laro, ty jsi na to přišla!“ Zbývá poslední slovo.

„Strana sto, řádek 3, třetí slovo.“

„Heslem je slovo *Nevermore*.“ Heslo pro navrácení předmětů na své místo je *Nevermore*. Znamená to tedy, že prokleté starožitnosti máme vrátit, kam patří? Zítra po škole se půjdeme podívat na vyznačená místa, tak třeba nám něco napoví. Před školou je dneska docela prázdná, alespoň se hned uvidíme. Celý den jsem přemýšlela nad tím, jestli se nám vůbec něco podaří najít. Moje teorie je, že se o to původní majitel pokoušel nebo na vyznačená místa něco ukryl. Třeba tam schoval ostatní magické předměty. Z příběhů jsem si pro jistotu jednotlivé starožitnosti vypsal. Z mých myšlenek mě vytrhl Oliverův hlas.

„Ahoj! Můžeme vyrazit?“

„Jasně!“ Sice se spolu bavíme už dva týdny, ale moc o něm nevím.

„Přijde mi, že se pořád bavíme jen o těch záhadách a vlastně jsi mi o sobě moc neřekl.“

„To je fakt. Taky o tobě moc nevím. Tak se ptej a já budu odpovídat, pak se vystřídáme.“ Trochu se bojím jeho otázek, když to tak sám navrhl.

„Fajn. Máš sourozence?“

„Ne.“

„Jaké je tvoje nejoblíbenější jídlo?“

„Cookies a zmrzka.“

Zrovna mě žádné dobré otázky nenapadají.

„Oblíbená barva?“

„Modrá. Teď se ptám já!“

No to jsem zvědavá. „Chodiš s někým?“

A už to začíná. „Momentálně ne.“

„Momentálně? Ty jsi s někým nedávno chodila?“

„Jo a nehodlám to rozebírat. Další otázka!“

„Líbí se ti někdo?“

Co je mu do toho? „No comment. Nějaké JINÉ otázky?“

„Oblíbené jídlo?“

„Sushi.“ Konečně normální otázka. Naše první destinace je na mapě vyznačena tečkou a nachází se asi deset minut od školy.

„Jsi si jistý, že jdeme správně?“ Došli jsme na malou ulici s několika obchody a rodinnými domky. „Sto procentně.“ Oliver se najednou zastavil. Mezi květinářstvím a malou kavárnou byla stará zrezivělá poštovní schránka. „Má to být tady.“ Podívám se

na Olivera, jestli to opravdu myslí vážně. On jenom pokrčí rameny a otevře tu schránku. Až na malou obálku je prázdná.

„Laro, jaké je číslo druhé kapitoly?“

„Je to 2284, proč?“

„Myslím, že jsme správně.“ Podá mi obálku, na které je stejné číslo napsáno.

Rychle ji otevřu a vytáhnu z ní malou brož.

„To je ta brož z příběhu!“

„Brož stříbrné sovy se smaragdy v očích. Tak to bylo popsáno v knize, ne?“

Kývnu na souhlas a šperk opět schovám do obálky.

„Připnutím na oblečení zastaví čas kolem tebe. Znovu ho spustíš odepnutím brože z oblečení. Je to užitečná schopnost, ale trochu se bojím, že bych uvízla v čase stejně jako hlavní hrdinka.“ Náš další cíl je pro změnu zaznačen křížkem, takže jsem zvědavá, co tam na nás čeká. Tentokrát nás mapa zavedla do temné postranní uličky ve čtvrti, ve které bydlím. V uličce bylo pár popelnic a automat. Až na tři pytlíky křupek a jedné tyčinky Snickers tam nic nebylo.

„Myslíš, že funguje?“ zeptal se mě Oliver.

„Tak to zkus. Máš drobné?“

Nespokojeně vytáhl peněženku a začal do automatu házet mince.

„Snickerska je E4. Hele funguje!“ Natáhl se pro tyčinku, ale kromě ní vytáhl ještě kus papíru.

„Ukaž, co to máš za bonus!“ Sebrala jsem mu papír, než vůbec stihl zareagovat.

„Podívej! Vypadá to jako kus mapy.“ Vzal mapu z knihy a začal ji s nově objevenou srovnávat. „Máš pravdu, ale je to jenom část – tady je utržená.“ Je na ní červeně vyznačena cesta, ale bohužel není vidět cíl ani start. Domluvili jsme se, že já půjdu na místa označená tečkou a Oliver půjde na místa vyznačená křížkem. Pak se sejdeme a dáme vše dohromady. Zbytek dne jsem trávila hledáním jednotlivých předmětů, což nakonec dopadlo úspěšně. Mám u sebe sedm prokletých předmětů, s tím že Oliver má ten osmý. Večer mi zavolal, že našel další útržky mapy a že to zkusí dát dohromady.

Máme se sejít u Olivera tuto sobotu, tak se pokusím do té doby ještě něco o Fabiovi vypátrat. Na internetu nic není a z knihy se o něm moc nedozvím. Už jsem o tom přemýšlela dřív, ale co když Ronoa Ch. Fabia není opravdové jméno. Písmena jsem si zvlášť vypsala na papír a začala jsem zkoušet tvořit jména nová. Žádná nezněla správně, a když jsem je zadala do vyhledávače, nic jsem nenašla. Arachon Bifoa? Zase

nic. Aranoa Fobich? Už mi to všechno začíná znít stejně. Naposledy zadám zkomoleninu Fabiova jména do vyhledávače, když se mi najednou načte stránka. Zaostřím na modrý text hned nahoře: *Měli jste na mysli: arachnofobia*. Arachnofobia? Strach z pavouků? To mi připomnělo poslední verš z básně: *Ztratíš-li se v pavučinách, své činy poté sud*. No jasně, už to dává smysl! Osm kapitol, osm předmětů, pavučiny, arachnofobia,... Potřebuji o tom Oliverovi co nejdřív říct! Ale teď jsou už skoro tři ráno, tak mu zavolám během dne.

Týden utekl jako voda a nastala dlouho očekávaná sobota. Hned co mi Oliver otevřel, začala jsem mu povídat o svém nález. „Takže když ty písmena přeházíš, dostaneš slovo arachnofobia. No a to pak vysvětluje tu báseň, tu knihu, prostě všechno!“

„To je skvělý! Já jsem se mezitím věnoval těm mapám. Poskládal jsem to celý dohromady, už zbývá jen jednotlivá místa podle útržků map pospojovat a bude to!“ Vypadá, jako by dva dny nespál, což asi nejsem daleko od pravdy. Z nástěnky ve svém pokoji sundal všechny plakáty a fotky a místo nich tam připnul mapu z knihy a útržky, které našel po městě.

„Tady jsou připínáčky, tak je prosím dej do vyznačených míst na mapě. Ještě dojdu pro šňůru.“

„Na co šňůru?“

„No přece abychom místa spojili bez porušení mapy.“ Podíval se na mě, jako by to přece byla jasná věc, a odešel. Když jsem začala do modrých teček a křížků dávat špendlíky, všimla jsem si, že kromě map jsou na nástěnce i jiné papíry. U každého z šesti míst, kde jsem našla předmět, byla fotka dané starožitnosti s popiskem. Fotky jsem mu poslala mobilem a popisky vytvořil podle knihy. U modrých teček, které byly na místě antikvariátu a lavičky před mým domem, dokonce přidal fotku s popiskem foťáku i hodinek.

„Našel jsem fialovou vlnu, tak to snad postačí.“

„To je jedno, aspoň to bude dobře vidět.“ Hodil mi klubko a začali jsme spojovat. Řídili jsme se vyznačenými ulicemi z útržků map. Nejprve jsme spojili moji trasu a pak Oliverovu.

„Tohle není normální.“ Necháपavě se na něj podívám.

„Musíš se na to kouknout z dálky.“ Udělala jsem pár kroků zpět a znovu jsem se na nástěnku podívala. První trasa tvořila pravidelný osmiúhelník a uprostřed něj trasa druhá tvořila o něco menší osmiúhelník. Oliver vzal ze stolu pravítko a přiložil ho

k mapě. „Zajímavé je, že jsou vždy čtyři body ve stejné rovině.“ Vzal vlnu a zase začal špendlíky spojovat. „Tak co? Vidíš v tom něco nového?“ Sít’.

„Vidím tam obrovskou pavučinu.“ Arachnofobia. I tady se ta symbolika objevuje.

„Co je uprostřed té sítě?“

„Nevím, ještě jsme tam nebyli.“ Podívám se na hodiny. Je teprve čtvrt na tři, času máme dost.

„Nechceš se tam jít teď podívat?“

„Máš všechny prokleté předměty tady?“

„Že se ptáš!“ Vyskočím ze země a vytáhnu z batohu všechny starožitnosti.

„Takže, první kapitola – Panova flétna, druhá kapitola – brož stříbrné sovy, třetí kapitola – čtecí brýle, čtvrtá – tvůj foťák, pátá – pozlacený medailonek, šestá – plnicí pero, sedmá – moje hodinky a osmá – hrací karty.“ Podívám se na Olivera, který mezitím kontroluje seznam.

„Výborně! Teď jen pro shrnutí: flétna podle rychlosti písňe zrychluje nebo zpomaluje čas. Brož zastavuje čas a čtecí brýle umožňují vidět blízkou budoucnost. Foťák vrací v čase, medailonek dokáže na moment vyvolat lidi z minulosti a perem můžeš přepsat budoucnost. Tvoje hodinky také vrací v čase avšak jiným způsobem a z karet můžeš vyčíst budoucnost toho, na koho myslíš.“ Všechny věci jsem zase dala do batohu a vyrazili jsme směrem k záhadnému místu. Nejprve metrem do centra a pak asi patnáct minut pěšky. Mezi neuvěřitelně vysokými mrakodrapy s neonovými nápisy byl malý nenápadný domek. Mám trochu dějá-vu pocit. Nad vchodem visí cedule *Hodinářství*, ale uvnitř je tma. Na jednom z oken je nalepené upozornění, že je provozovna zavřena.

„Sice se mi moc nechce, ale asi bychom měli jít dovnitř.“ Než stihnu něco namítnout, Oliver mi už drží dveře. Divím se, že nebyly zamčené.

„Dámy mají přednost.“

„Jak milé.“ Na tváři vykouzlím ten nejfalešnější úsměv a vejdu dovnitř. I když jsou teprve tři, je tady hrozná tma. Vytáhnu z batohu mobil a na interiér si posvítím. Všude na stěnách visí různé hodiny.

„Musíme tady najít nějakou stopu, něco, co nás posune dál.“ Máme štěstí, že to tu je opravdu malý, jinak nevím, jako dlouho bychom hledali. Kromě hodin na stěnách tu je pult prodavače a pak dveře, na kterých je napsáno *Pracovna*. Oliver začal prohledávat pult, zatímco já jsem zkoumala, jestli tu nejsou nějaké skryté dveře nebo

tajný vchod. Po asi dvaceti minutách mi Oliver oznámil, že pult není ničím zvláštní a že zkusí prohledat pracovnu.

„To snad není možný!“

„Co?“

„Ty dveře jsou zamčený!“ To se dalo čekat, ne?

„Tak je vyraz!“ Nešťastně se na mě podíval a se slovy „to si radši vyrobím paklíč“ se začal hrabat v šuplíkách u pultu. Šla jsem se na ty slavné dveře podívat sama. Pod nápisem *Pracovna* visely hodiny. Neměly zasklený ciferník, takže se dalo ručičkama volně otáčet. Protože jsem viděla, jak můj kamarád zápasí s kancelářskými sponkami ve snaze vyrobít paklíč, začala jsem ze zvědavosti ručičky otáčet. Vždy když nějaká z nich skončila na šestce, v zámku cvaklo.

„Olivere, pojd' sem!“

„Ještě to nemám hotový.“

„To je jedno! Pojd' se podívat.“ Neochotně se zvedl ze židle a podíval se na hodiny.

„Co s tím?“ Postupně jsem vteřinovou, minutovou i hodinovou ručičku posunula na šestku.

„Šest, šest, šest? Ty chceš vyvolat d'ábla?“ Jeho nejapnou poznámku jsem se rozhodla ignorovat a dveře jsem lehce otevřela. Šokovaně se na mě podíval a pak s ještě překvapenějším výrazem pohlédl na dveře. Nebyla za nimi místnost, jak jsme předpokládali, nýbrž obrovský trezor, který zabral celý vchod. Nad číselníkem byl nalepený vzkaz:

Gratuluji Vám! Pokud jste došli až sem, znamená to, že máte všechny prokleté předměty. Byla chyba je nechat rozmístit po městě. Všichni, kteří je použili, neskončili dobře, jak jste se sami dočetli. Jakmile starožitnosti zamknete do trezoru, vše se vrátí na své místo a ti, kteří se stali obětmi těchto vynálezů, se také vrátí. Heslo k otevření trezoru je prosté – názvy kapitol a heslo k zavření jste si jistě už zjistili sami. Tímto se omlouvám a Vám z celého srdce děkuji.

R. Ch. Fabia

„Znamená to, že až zamkneme trezor, tak na sebe zapomeneme?“ Zarazím se nad jeho otázkou, ale podle toho vzkazu to tak zní.

„Vše se vrátí tak, jak by to bylo, kdybychom tato kouzla neměli. Takže asi jo.“
Za tu dobu, co se spolu bavíme, mi docela přirostl k srdci.

„Asi ti to nezůstane, ale i tak.“ Z kapsy u mikiny vytáhl fotku a podal mi ji. Byla to ta, kterou mi nechtěl v Himitsu ukázat. Jsem na ní já z profilu, v očích mám odlesky ze všech těch světel a vlasy mi ve větru vlají kolem hlavy.

„Díky. Nepustím ji z ruky, tak mi snad zůstane.“ Hlavně nesmím brečet. Otočím se k trezoru a zadám heslo k otevření. V trezoru cvaklo a Oliver mi pomohl těžké dveře otevřít. Vevnitř bylo osm očíslovaných krabiček.

„Jedna – flétna.“ Vytáhla jsem z batohu Panovu flétnu a položila ji do první krabičky.

„Dva – brož, tři – brýle, čtyři –“ Zarazím se u Oliverova foťáku.

„Foťák.“ Dořekl za mě a dal ho do krabičky.

„Pět – medailonek, šest – pero, sedm–“ Naposledy se podívám na své krásné hodinky na řetízku.

„Osm – karty.“ To je všechno. Oliver zavřel dveře od trezoru a zadal heslo.

„Nevermore. Sbohem Laro.“ Když jsem se mu podívala do očí, tak jsem se ujistila, že nejsem jediná se slzami v očích

„Sbohem.“

Dnes je 1. února 2030 a jako každé jiné pondělí jedu metrem do školy. Zdá se, že už neprší. „Příští zastávka: Centrum-sever. Opakuji: Centrum-sever.“ Vida, už jsem skoro tam. Najednou vlak zprudka zabrzdil a kluk, který stál vedle mě, mi dupl na nohu. „Promiň.“ Tiše pronesl a ze země zvedl nějaký papírek. „Je to tvoje?“ Je to fotka, na které stojím před slavnou křižovatkou v Himitsu. Nepamatuji si, že by mě tam někdo fotil. Vezmu si fotku a podívám se na něj. Ty šedomodré oči jsou příliš povědomé.